

Штета што Домановић, Стерија и Нушић не могу попут Краљевић Марка да се по други пут врате међу Србе. Машта им не би била потребна. Двоје људи, недавно, сахрањено је у истом дану. Упокојена, Верица Мишковић, мајка најпознатијег привредника и Борислав Милошевић, каријерни дипломата у пензији, брат бившег српског председника. Наизглед, ова два одвојена случаја, немају никаквих додирних тачака. Осим, наравно ако о њима извештавају „објективни“, „професионални“, „малициозни“ и не знам већ какви, домаћи медији.

Три четвртине страница хронике у свим штампаним гласилима, дан после, биле су посвећене томе ко је и зашто дошао да се

на Новом гробљу опрости од мајке Мирослава Мишковића под будним оком снајпериста. Притом, жена нити је рођена, нити је живела, а вероватно понајмање желела да ту буде сахрањена и да о томе, нација чита и сеири. Само штура четвртина доњег левог или десног угла стране била је посвећена Бориславу Милошевићу и његовом повратку у завичај, у родну Лијеву ријеку код Колашина, да би починуо поред оца Светозара.

Господо уредници, мене не занима домаћица мајка, утамниченог, до јуче „преуспешног бизнисмена“ из села Бошњани код Крушевца, али ме и те како занима ко је и са каквим изразима саучешћа дошао да се поклони сенима најзаслужнијег међу нама за постизање историјски значајног споразума о бесцаринској трговини између СР Југославије и Русије. И ништа друго да није урадио овај родољуб, а постигао је много, срамота је што никога из београдске врхушке није било да га испрати на вечни починак, па макар је реч и о брату Слободана Милошевића у којег се и данас из те исте клике заклицу многи. Очигледно нужни час патриотизма, морала и чега год по ко зна који пут дужни су били да нам одрже руски генерали који су над хумком Милошевића прочитали телеграм саучешћа министра одбране једне од најмоћнијих армија света.

Тог истог дана, опет, у штампи прелетим погледом преко фотографије која је објављена као илустрација текста посвећеног прослави годишњице Миланског едикта, а која је снимљена у вечери када је пред препуном салом Народног позоришта у Нишу, 17. јануара 2013. године, појао хор московског Сретењског манастира. И гле чуда, на готово централном месту другог реда седи господин Војислав Митић, најзаслужнији гробар нишке Елекстронске индустрије. Тек у седмом реду, стиснут између неких анонимних грађана седи проф. др Миле Илић председник Скупштине града Ниша. О претходним ангажовањима уваженог професора, очигледно нема смисла ни дискутовати, пошто се оно дешавало у време још увек нам омраженог, такође покојног Слободана Милошевића. Никада се у Нишу није живело боље, нити је град савршеније функционисао него када је др Миле Илић градио подземни пролаз, тржне центре Калчу и Зону и још многе друге објекте.

Али, није ми намера да у небеса уздижем професора Илића већ да укажем на његову функцију председника Скупштине, па ма из које партије да сада долази и ко је његов шеф. Човек је легитимно учествовао на изборима, одборници га изгласали за свог председника и у чему је онда проблем протокола да му се у сали обезбеди столица која доликује високом градском функционеру, од кога је једино градоначелник виђенија особа. Зар је баш све морало да зависи од „златокосе хостесе“ која је на вратима позоришта те ноћи цепала улазнице. Ако није знала она, морао се наћи неко старији да исправи грешку и неправду и место гробара нишке индустрије уступи градитељу.